

ἀναφωναρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφωναρίζω.

Ἀναφωνῶ, ἀναβοῶ: Μεγάλοι καὶ μικροὶ ἀναφωναρίζανε.

ἀναφωνητής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἀναφωνήτρα Ζάκ. — ΔΓουζέλ. Χάσ. 7 — Λεξ. Βλαστ. 407 Πρω. Δημητρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀναφωνητής.

Τὸ θηλ. ἀναφωνήτρα ἐπώνυμον τῆς Παναγίας ἔνθ' ἀν.: Παναγία ἢ ἀναφωνήτρα Ζάκ. || Φρ. Μὰ τὴν ἀναφωνήτρα μου! (ὄρκος) ΔΓουζέλ. ἔνθ' ἀν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναφωνήτρια ὡς τοπων. Ζάκ.

ἀναφωνητὸ τό, ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 26 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φωνητό.

Κραυγή, θόρυβος ἔνθ' ἀν.: Γενικὸ ἀναφωνητὸ μ' ἀπάντησε ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἀν. Μὲ τ' ἀναφωνητὰ δὲν τὸν ἄφησαν τὰ προχωρήσει ὡς τὸ λόγο του Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνάκραγμα 1, ἀνακραξιά, ξεφωνητό.

ἀναφωτάρω ἢ, ἀμάρτ. ἀνεφωτάρω Ἀμοργ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φωτάρω.

1) Ζωηρὰ φλόξ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ κλαδιὰ κάνουν ἀνεφωτάρω. Συνών. λαμπούδα, λαμπρός. 2) Ἡ πυρὰ τὴν ὁποίαν ἀνάπτουν καὶ ὑπερπηδοῦν οἱ παῖδες κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου, παραμονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Ἀμοργ.: Ἐσφωτάρω τὴν ἀνεφωτάρω. Συνών. φανός.

ἀναφωταρίζω ἀμάρτ. ἄνεφωταρίζω Κῶς

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφωτάρω.

Ἀνάπτω πυρὰν.

ἀναφωτῆ ἢ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναφωτός.

Φεγγίτης τῆς στέγης κυκλικὸς ἢ τετράγωνος, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεται τὸ φῶς καὶ φωτίζεται ἡ οἰκία. Συνών. ἀναφάντης 1, ἀναφορεὰς 2, ἀναφωτίδα, φενέστρα, φεγγίτης.

ἀναφωτίδα ἢ, ἀμάρτ. ἀνεφωτία Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀναφωτῆς.

Ἀναφωτῆ, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

ἀναχαίνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Χίος — Λεξ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀναχαιίνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναχαιίνω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁξύλιθ. Στρόπον.) Πελοπν. (Μάν.) ἀναχαιίνω Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀλαχαιίνω ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 219 ἄνεχαιίνω Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναχαιίνω.

1) Ἀνοίγω τὸ στόμα μου, χάσκω Εὐβ. (Στρόπον.) Ρόδ. Χίος — Λεξ. Περίδ.: Ἰσὺ τ' ἀνάχαινα τοῦ κατὰλαβι (μόλις ἤνοιξα τὸ στόμα μου κτλ.) Στρόπον. Γιὰ ἄνεχαινε κομμάτι Ρόδ. || Αἰνιγμ. Ἀναχαιίνει μαλλίμυρος καὶ μπαίνει δαιμονιάρις (ὁ ἄσκος ὁ πληροῦμενος οἴνου) Χίος. Συνών. ἀναχάσκω 2, χάσκω. 2) Εἰσπνέω καὶ ἐκπνέω διὰ τῶν πνευμόνων ἀέρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁξύλιθ.) Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω.: Ἀπὸ τῆς φούσκῃ δὲ μποροῦν ἄνεχαινον Κονίστρ. Ἀναχαιίνει ἀκόμα αὐτόθι. Ἀναχαιίνει σιγὰ σιγὰ αὐτόθι. Ὅ,τι ποῦ ἀνάχαινε ὁ ἄρρωστος (μόλις κτλ.) Μάν. Συνών. ἀναπνέω 1, ἀνασαίνω 2, ἀνασέρνω Β 4, ἀναφέρνω Α 1, ἀναχασμείμαι 3. 3) Ἀναπνέω ταχέως Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ σκυλλὶ ἀναχαιίνει Μάν. Ἀναχαιίνω ἀπὸ τὸν ἀνήφορο — ἀπὸ τὴν τρε-

χάλα Λεξ. Δημητρ. Συνών. λαχανιάζω. 4) Χασμῶμαι Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. ἀνασκλημουρῶμαι 1, ἀναχανινδούμενε, ἀναχάσκω 3, ἀναχασμείμαι 1, χασμείμαι, χασμουρῶμαι. 5) Ἀναπαύομαι, ἀνακουφίζομαι Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Κάτσε ν' ἀναχιάνης. Κάθισα καὶ ἀνάχαινα Λακων. || Φρ. Ζόμπολα καὶ λάσπη καὶ κάτσε ἀνάχαινε (ἐπὶ τῶν διαρκῶς ἐργαζομένων καὶ οὐδόλως ἀναπαυομένων) αὐτόθι. Συνών. ἀγαλλιάζω 2, ἀναπνέω 2, ἀνασαίνω 1, ἀναχαράζω Β 4, ξανασαίνω, ξεκουράζομαι.

ἀναχαίρομαι Ἡπ. Κεφαλλ.

Τὸ μεσν. ἀναχαίρομαι.

Αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν, ὑπερχαίρω ἔνθ' ἀν.: Παροιμ.

Εἶδ' ὁ σκύλλος τὴν γερέα του | καὶ ἀνεχάρηκε ἡ καρδιά του (ὁ εὐτελής χαίρει διὰ τὰ εὐτελή. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγῇ πολλαχ.) Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 354 (ἐκδ. JSchmitt) «μεγάλως τὸ ἀνεχάρησαν, τὸν δοῦκα εὐχαριστήσαν». Συνών. ἀγαλλιάζω 1, ἀναγαλλιάζω 1, ἀναχλαίνω.

ἀναχαιτιάζω ἀμάρτ. ἀναχαιτιάζω Κρήτ. ἀναχαιτιάζω Εὐβ. (Στρόπον.) ἀνεχαιτιάζω Κάρπ. ἄνεχαιτιάζω Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναχαιτίζω. Ὁ μεταπλασμός κατὰ τὰ εἰς -ιάζω ρ. Διὰ τοὺς τύπ. ἀναχαιτίζω, ἀναχαιτίζω, ἀνεχαιτιάζω, ἀνεχαιτιάζω, ἄνεχαιτιάζω, ἄνεχαιτιάζω πβ. χαίτιστα καὶ χύτη παρὰ τὸ χαίτη.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ σώματός μου ἔνεκα ζωηροῦ ψυχικοῦ συναισθήματος, οἶον χαρᾶς, φόβου, ἐκπλήξεως κτλ. ἔνθ' ἀν.: Εἶδα τοῦ σὲ λὶ π' ἀναχαιτίζω καὶ πιτάχ' καὶ ὄξου Στρόπον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω 1. 2) Τρέμω ὑπὸ ρίγους ἢ πυρετοῦ, φρικτῶ Κρήτ. Κάρπ. Συνών. ἀνατριχιάζω 2, ἀναχαιτώνω 2, ἀναχαιτιάζω. 3) Ἐκδηλῶ διὰ μορφασμῶν δυσαρέσκειαν, ἀηδίαν κτλ. Νίσυρ.: Τί ἄνεχαιτιάζεις ἔτσι; Συνών. στραβομουτισουνιάζω.

ἀναχαιτῶμα τό, ἀμάρτ. ἀναχαιτῶμα Κρήτ. ἀναχαιτῶμα Χίος ἀνεχαιτῶμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεχαιτῶμα Κάρπ. Χίος ἀναχαιτῶμα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαιτώνω, παρ' ὃ καὶ ἀναχαιτῶνω, ἀνεχαιτῶνω, ἀναχαιτῶνω, ὅθεν ἀναχαιτῶμα, ἀναχαιτῶμα καὶ ἀναχαιτῶμα.

Ἀνορθώσις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, φρικτῆς ἔνθ' ἀν.: Εἶχεν ἕναν ἀναχαιτῶμα ἀπὸ ἴαντε φόβος! Κρήτ. Συνών. ἀνατριχιά, ἀναχαιτῶμός.

ἀναχαιτῶμός ὁ, ἀμάρτ. ἀναχαιτῶμός Κρήτ. ἀνεχαιτῶμός Θήρ. Α.Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαιτώνω, παρ' ὃ καὶ ἀναχαιτῶνω καὶ ἀνεχαιτῶνω.

Ἀναχαιτῶμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἐ, μάννα μου, ἀνεχαιτῶμό! τάξε πῶς τοῦ σκότωσα τὸ γύρι δὸν καὶ τὴ μάννα δὸν! Ἐμπαρ. Ἀνεχαιτῶμός εἶναι νὰ τ' ἀκούη κάνεις Ἀπύρανθ.

ἀναχαιτώνω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀναχαιτῶνω Κρήτ. ἀναχαιτῶνω Ρόδ. — Λεξ. Βλαστ. 495 Πρω. (λ. ἀναχαιτῶνω) Δημητρ. ἀναχαιτῶνω Κρήτ. Νάξ. Πάρ. ἀναχαιτῶνω Κύθηρ. ἀναχαιτῶνω Εὐβ. (Κάρυστ.) ἀναχαιτῶνω Κέως ἀναχαιτῶνω Κρήτ. ἀνεχαιτῶνω Θήρ. Α.Κρήτ. (Ἐμπαρ. Σητ. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνεχαιτῶνω Α.Κρήτ. ἀνεχαιτῶνω Κάρπ. Χίος ἄνεχαι-

τρών-νω Ρόδ. 'νεχαιδρώνω Α.Κρήτ. (Σητ.) 'νεχιδρώνω Μύκ. Μέσ. ἀναχαδρώνομαι Τήν. ἀνηχαιτρώνομαι Φολέγ. 'νεχαιτζώνομαι Ίων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χαιτῶν-ω. Οἱ τύπ. ἀναχαιτῶν-ω καὶ ἀνεχυτῶν-ω διὰ τὸ χαιτῶν καὶ χύτη παρὰ τὸ χαιτή. Οἱ τύπ. ἀναχαιντρώνω καὶ ἀναχαντρώνω κατὰ τινὰ παρετυμ. Ὁ ΣΞανθοῦδ. ἐν Ἑρωτοκρ. 493 εἰκάζει περὶ τοῦ ἀναχαιντρώνω παρετυμ. πρὸς τὸ ὄχεντρα. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 1034 «καταχτυποῦ τὰ δόντια ντου καὶ τὸ κορμὶ σφαράσσει, ἀναχαιντρώνουν τὰ μαλλιά καὶ τρέχει νὰ τὸ πιάσῃ».

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τοῦ σώματός μου ἐνθ' ἀν.: Ἐνεχαίτωσεν ὁ κάτης Κάρπ. (Ἑλυμπ.) Ἀμα εἶδε ὁ κάτης τὸ σκύλλο ἀνεχαίδρωσε Θήρ. Ἀναχαιντρώνουν τὰ μαλλιά Λεξ. Βλαστ. 495. Ἐνεχαίδρωσαν τὰ μαλλιά του Κρήτ. Τ' ἄλλο εἶχε ἀνεχαιδρωμένη τῇ ογούρδα του Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω 1. 2) Ἀρχίζω νὰ αἰσθάνομαι ρίγος ἐξ ἀδιαθεσίας ἢ ψύχους, φρίττω Κάρπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαιτῶν-ω 2. 3) Εἶμαι ἑτοιμος νὰ ὀρμήσω κατὰ τινος, ἐξαγριώνομαι, ἀνταπειλῶ Α.Κρήτ. (Ἑμπαρ. Σητ. κ. ἀ.) Κύθηρ. Νάξ. Ρόδ. Τήν. Φολέγ. Χίος: Δὲ σοῦ 'φταιξα 'γὼ καὶ μὴν ἀνεχαιδρώνῃς! Ἑμπαρ. Ἐγλάκην ἀνεχαιδρωμένος γὰρ νὰ τοῦ χτυπήσῃ αὐτόθ. Μὴν ἀνεχαιδρώνῃς καὶ δὲ δὴ λέω γὰρ σένα Σητ. Δὲ δὸν ξανάδα ἐπὶ ἀνεχαιδρωμένο αὐτόθ. Ἐνηχαιτρών-νει πάνω μου σὰ τὸ φί (φίδι) Ρόδ. Πβ. ἀναματῶν-ω Α 1 καὶ Β 1, ἀνατσοῦλῶν-ω 2, ἀναχαχαλῶν-ω 3. 4) Θρασύνομαι ἀμυνόμενος, ἀνθίσταμαι, ἀντιλέγω Κρήτ. 5) Κινουμαι μετὰ σφοδρῆς ἐπιθυμίας πρὸς τι, ἐκτείνομαι διὰ νὰ φθάσω ἢ ἴδω τι Κρήτ. Τήν.

ἀναχαίτωσι ἢ, ἀμάρτ. ἀνεχαίδρωσι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαιτῶν-ω.

Παραφορά, ἐρεθισμός, ἔξαψις: Ἐδὰ ἐδὰ προβαίρνει μὲ μὴ ἀνεχαίδρωσι ποῦ τότε φοβούδανε ὁ κόσμος.

ἀναχαλῶ Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεχαλῶ Ἰκαρ. Ἀόρ. ἀνεχάλακα Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναχαλῶ. Ὁ ἀόρ. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς ἀρχαϊότεν κληρονομηθέντας ἀόρ. εἰς -κα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,453 καὶ 546.

1) Καθιστῶ τι χαλαρόν, χαλαρώνω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀναχαλῶ τὰ πανηγά (μειῶ τὴν ἔντασιν τῶν ἱστίων πλοίου) Λεξ. Δημητρ. Συνών. λασκάρω. Πβ. χαλῶ.

2) Ἀνοίγω Ἰκαρ.: Ἀνεχάλακέ μου τὴν γιστέρα.

***ἀναχάμπαρα** ἐπίρρ. ἀναχάπαρα Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχάμπαρος, ὃ ἐκ τοῦ στερητ. ἀνα-, δι' ὃ ἰδ. ἀ-, καὶ τοῦ οὐσ. χαμπάρι.

Χωρὶς προειδοποίησιν, ἀπροόπτως, αἰφνης ἐνθ' ἀν.: Ἀναχάπαρα ἔρθεν Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Ἐφύτρωσεν ἐμπροστί μ' ἀναχάπαρα Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. Ἀναχάπαρα ἐλάγγειν κ' ἐσκῶθεν (ἀνεπήδησε καὶ ἠγέρθη) Κρώμν.: Ἀσμ.

Τ' οὐρανοῦ τὰ καταρράχτρα | ἀναχάπαρα ἐνοῖγαν Σάντ. Συνών. ἀναπάντεχα, ἀναφαντῶς, ἀναχπάραχτα, ἄξαφνα, ἀφόραχτα, ξαφνικά.

ἀναχανειοῦμαι, διὰ τὸν τύπον τοῦτον τυπωθέντα ὡς λῆμμα ἐν τῷ ἄρθρῳ ἀγκομαχῶ ἰδ. λαχανιάζω.

ἀναχανινδούμενε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχαίνω παρὰ τὸ θέμα τοῦ ἀόρ. καὶ τῆς μέσης παραγωγικῆς καταλ. -ινδούμενε, δι' ἣν ἰδ. ΜΔέφνερ Λεξ. 154

Χασμῶμαι: Τοί ἐπαθήτξερε σάμερε τζ' ὄλιου ἔσ' ἀναχανινδουμένα; (τί ἐπαθες σήμερον καὶ ὅλο χασμουρεύεσαι;) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχαίνω 4.

ἀναχαρά ἢ, Ζάκ. ἀνεχαρά Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χαρά.

Χαρά, εὐφροσύνη ἐνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Ξύπνησ', ἀφένδρα καὶ κυρά, μαννιά κι ἀναχαρά μου Ζάκ.

ἀναχαραγή ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀναχαράγῃ.

Ἐντομή, χάραγμα: Οἱ συχρὲς ἀναχαραγὲς ξεραίνουν τὰ πεῦκα.

ἀναχαράδα ἢ, ἀμάρτ. ἀνεχαράδα Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναχαρά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Μεγάλη χαρά, ἀγαλλίασις: Αὐτὲς τοοὶ μέρες ἔχω μὴ ξεβάρκοι, μὲ ἀνεχαράδα ὅπου μοῦ δώνει νὰ κάνω κουλουμίδρες.

ἀναχαράζω, ἀναχαράσσω Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. Τήν. ἀναχαράσσω Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.) ἀνεχαράσσω Α.Κρήτ. ἀνιχαράσσω Ἰμβρ. ἀναχαράζω κοιν. ἀναχαράζον βόρ. ιδιώμ. ἀνεχαράζω Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κάρπ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Λεξ. Δημητρ. ἀνιχαράζον Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. 'νεχαράσσω Ἀστνπ. Κάλυμν. Κῶς Λέρ. Ρόδ. Σύμ. 'ναχαράζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναχαράσσω.

Α) Μετβ. 1) Ἀνοίγω ὀλίγον τι, ὑπανοίγω Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. κ. ἀ.: Ἀναχάραξε τὴν πόρτα. Καὶ ἄνευ ἀντικ.: Ἀναχάραξε νὰ τὸ πῇ (ἐνν. τὸ στόμα) Ρόδ. Συνών. ἀναχάσσω 1. 2) Κάμνω εἰς τινὰ νύξιν περὶ τινος, ὑπαινίσσομαι δι' ἐλαχίστων (οἶονεὶ μὲν ἀνοίγων τὸ στόμα) Ἡπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Λίγο λίγο νὰ τοῦ ἀναχαράξῃς καταλαβαίνει Κρήτ. Μόνο νὰ μοῦ τ' ἀναχαράξῃς θῆλω Κρήτ. || Παροιμ. Τοῦ φρόνιμ' ἀναχάραξε καὶ τοῦ μονηλοῦ μολόγα (εἰς τὸν συνετὸν καὶ ὀλίγοι λόγοι ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐννοήσῃ, ἐνῶ εἰς τὸν μωρὸν χρειάζεται ἐκτενὴς ἐξήγησις. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Ἀρκαδ. Καὶ ἀμτβ. ὑπαινίσσομαι Κρήτ. Ρόδ.: Ὅ,τι ν' ἀναχαράζω καταλαβαίνει (μόλις νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου κτλ.) Κρήτ. Ἐναχάραξε (κάμε νύξιν) Ρόδ. 3) Ὑπενθυμίζω τι εἰς τινὰ Ἡπ.: Μὴ μοῦ ἀναχαράξῃς αὐτά.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀνοίγω καὶ κλείω τὸ στόμα (α) ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ὅταν πρώτην φορὰν ἐρεθίζωνται πρὸς φωτοκίαν Λευκ. (β) ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 28: Ἀγκομαχοῦσε τὸ βόιδι μ' ἀγωνία κι ἀναχάραξε 'σὰ νὰ ψυχορραγοῦσε 2) Ὑποφώσκω, ἐπὶ τῆς αὐγῆς Ἄνδρ. --- Λεξ. Δημητρ.: Ἀσμ.

Ἀναχαράζει μὴ αὐγὴ καὶ μὴ ψυχὴ κοιμᾶται,

ὁ ὕπνος τὴν ἐξάλισε κ' ἐμένα δὲ θυμᾶται

Ἄνδρ. Συνών. ξημερώνω, χαράζω. 3) Ἐπαναφέρω τὴν καταποθεῖσαν τροφήν ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα καὶ ἀναμασῶ αὐτήν, μηρυκάζω, ἐπὶ ζώων κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): Ἀναχαράζει ἡ ἀγελάδα - τὸ βόιδι - ἡ γίδα - ἡ κατσίκα - τὸ πρόβατο κοιν. Σὰν ἀνεχαράζῃ τὸ ζευτὸ ξεκουράζεται Κάρπ. || Φρ. Αὐτὸς μόνον ποῦ δὲν ἀναχαράσσει (ἐπὶ ἀνθρώπου εὐήθους) Κρήτ. || Ποίημ.

Γνέθουνε τ' ἀρνοκόπια τους καὶ χάσκοντας κοιτάζουν

χοριᾶτα τὰ κοπάδια τους, βοῦβὰ ν' ἀναχαράζουν

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,127. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ.

